

[Aksel Larsen.]

ord for, at det sker, og jeg synes, vi burde overveje, hvad man kan gøre for at forhindre noget sådant.

Men tilbage til Vesttyskland. Det er så umådelig rigt, at det er ved at begynde at dominere Vesteuropas økonomi, og når Vesttyskland er så rigt, hvorfor skal det så stadigvæk have lov til at snyde sig fra at betale de 10-11 milliarder kr., man plyndrede Danmark for i de 5 onde år?

Jeg har med interesse hørt statsministeren tale om nødvendigheden af at sikre beskæftigelsen. Jeg vil håbe, der bliver gjort noget. Der er arbejde nok, der venter på at blive udført, ikke mindst boligbyggeri.

Jeg ved ikke, hvad regeringen vil gøre for at fremme boligbyggeriet. Vi har fået bebudet en revision af boligstøtteloven og lejeloven, og det er jo noget, man gør sig sine tanker om. Man får bange anelser. Man aner, at boligstøtteloven måske skal yderligere forringes, således at boligbyggeriet og dermed lejeniveauet bliver dyrere, navnlig når spørgsmålet kædes sammen med tanken om en revision af lejeloven. Jeg håber ikke, der kommer nogen lejeforhøjelse, og jeg håber, at det, når regeringen møder frem med forslag til en revision af boligstøttelovgivningen, så bliver et forslag, som vil forbedre boligstøttelovgivningen. Jeg håber, der må blive bygget nogle flere boliger på rimeligere betingelser. Det vil medvirke til at få arbejde sat i gang.

Må jeg i øvrigt vedrørende regeringens bestræbelser for at skaffe beskæftigelse sige et par ord om finansudvalgets øjensynlige bestræbelser for at modvirke dem. Jeg er selvfølgelig ikke så godt orienteret om, hvad der sker i finansudvalget, men det er mig dog bekendt, at regeringen er kommet til finansudvalget med forslag om forskellige bevillinger og i visse tilfælde har fået nej. Det skal bl. a. gælde forslag om bevillinger til beskæftigelsesarbejder, og det skal gælde forslag om lån til Kolonihaveforbundet og visse andre forslag. Det er et besynderligt forhold, dette, at regeringen kan komme til finansudvalget og foreslå bevillinger, og så får den nej, ved at et medlem af et af regeringspartierne slutter sig sammen med venstre og de konservative og derved danner et regeringsfjendtligt og bevillingsfjendtligt flertal i finansudvalget.

Det er imidlertid så meget mere besynderligt, som det faktisk slet ikke er finansudvalgets sag. Der står udtrykkeligt i grundlovens § 46, at „ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov“. Efter grundloven har finansudvalget slet ingen myndighed i den retning; det har hverken myndighed til at sige ja eller nej. Men i en række af de tilfælde, hvor retsforbundets repræsentant i finansudvalget har skaffet et flertal mod bevillingsforslag fra en minister ved at gå sammen med venstre og de konservative, er forholdet det, efter alt hvad der er oplyst, at bevillingsforslaget i hvert fald havde støtte fra socialdemokratiet og de radikale, og de tilfælde, jeg kender, er af en sådan art, at også vi kommunister ville have stemt for bevillingsforslagene, hvis de var kommet frem her i folketinget. Det vil altså sige, at et flertal i finansudvalget er i strid med et flertal i folketinget. Jeg synes, dette er forhold, som ikke kan eller bør tolereres, og jeg synes slet ikke, regeringen bør tolerere dem. Jeg henstiller alvorligt til regeringen, at den, hvis den i sådanne tilfælde, og navnlig hvor det angår beskæftigelse, møder vrangvilje fra et flertal i finansudvalget, så går direkte til folketinget, hvor den kan være temmelig sikker på at have et flertal for sine forslag.

Statsministeren talte om de egne, der særlig er ramt af arbejdsløshed, de egne, hvor beskæftigelsesmulighederne er særlig ringe, og han nævnte i særdeleshed Sønderjylland. Det glædede mig, at statsministeren nævnte Sønderjylland. Vi kommunister har i en snes år her i tinget og uden for tinget talt om, at der burde gøres noget for at ophjælpe sønderjysk erhvervsliv og for at skabe beskæftigelsesmuligheder i Sønderjylland. Vi har hidtil stort set talt for døde øren. Men når nu også statsministeren kan tale om dette, så er der vel håb om, at der sker noget. Der er jo opgaver nok i Sønderjylland at tage fat på. En del af dem er deciderede statsopgaver, såsom afvandingsarbejder, arbejdet på at forvandle græsningsarealer til almindelig dyrbar landbrugsjord. Men der er også andre opgaver, nemlig den opgave at ophjælpe erhvervslivet i Sønderjylland i det hele